

Truyện ngắn

THẦY LÂN

DIỆP-MỸ-LINH

Vói tay, muốn lấy cuốn sách đọc dở dang tối hôm qua để đọc tiếp, nhưng Phượng-Quỳnh vội dừng tay; vì, qua khung cửa sổ, Phượng-Quỳnh vô tình thấy giàn hoa giấy nhà bên cạnh nở rộ, màu tím tím...

Phượng-Quỳnh không nhớ người láng giềng trồng giàn hoa giấy từ bao giờ; nhưng Phượng-Quỳnh lại nhớ chỉ ở Nhatrang hoa giấy mới được tung tiu, được kết thành giàn che mát hoặc kết theo hình vòng cung bên trên cổng để tạo vẻ thơ mộng cho ngôi nhà.

Đang nghĩ vẩn vơ chợt nghe điện thoại reng, Phượng-Quỳnh vội chụp ống nghe, bước nhanh sang chiếc xa-lông nhỏ, vì ngại tiếng nói chuyện sẽ làm mất giấc ngủ của đứa cháu cưng.

- Allo.

- Cho tôi được tiếp chuyện với bà Phượng-Quỳnh.

- Dạ, tôi là Phượng-Quỳnh. Xin ông cho biết quý danh?

Phượng-Quỳnh không nghe tiếng trả lời mà chỉ nghe một dòng âm thanh *piano* rộn rã. Phượng-Quỳnh nhận ra đây là nhạc sống chứ không phải nhạc băng cho nên cứ lắng nghe.

Từ đầu giây bên kia, tiếng nhạc vẫn vui tươi, rộn ràng, từ phân đoạn của bản nhạc này chuyển sang phân đoạn của bản nhạc khác thật tài tình và chỉ đàn toàn nhạc ngoại quốc. Phượng-Quỳnh không thể đoán được trong số bạn hữu ai là người có ngón đàn piano đầy ma lực như vậy.

Càng lắng nghe tiếng đàn Phượng-Quỳnh càng cảm thấy nàng lạc hậu và quê mùa như một người chưa hề biết gì về âm nhạc; vì nhiều đoạn Phượng-

Quỳnh không nhận ra được tên cũng như âm giai của bản nhạc. Trong khi Phượng-Quỳnh tủi thân cho sự “tuột dốc” thảm hại của nàng thì từ đầu giây bên kia, theo tiếng đàn, một giọng nam cất lên. Mấy câu đầu Phượng-Quỳnh nghe không rõ vì giọng người hát hơi nhỏ. Sau cùng Phượng-Quỳnh nghe được “... *Stronger than any mountain cathedral, Truer than any tree ever grew, Deeper than any forest primeval, I am in love with you...*”⁽¹⁾ Lấy làm lạ, Phượng-Quỳnh lại lên tiếng “*Allo*” nhưng vẫn không ai trả lời.

Phượng-Quỳnh đắn đo, không biết nên tiếp tục lắng nghe hay là gác ống nghe để đọc sách. Bất ngờ tiếng hát chuyển sang: “*Ngày nào một giấc mơ. Đâu những đêm trăng mờ ai ngóng chờ...*”⁽²⁾ Phượng-Quỳnh ngẩn ngơ, không biết người bạn nào nghịch mà lại đàn và hát những bài dễ thương đến như vậy! Phượng-Quỳnh lắng nghe cho đến câu cuối: “...*hay đờn đau vì câu chờ kiếp sau. Trăng úa màu, lệ dâng ướt ngàn sao.*”⁽²⁾ Không dung Phượng-Quỳnh cảm thấy buồn và nhớ những ngày Danh và nàng yêu nhau. Thời gian đó, mỗi khi giận hờn hoặc hôm nào Danh không đến điểm hẹn là Phượng-Quỳnh tưởng như trái đất sắp ngừng quay, ngày tận thế sắp cận kề và tối đó thế nào Phượng-Quỳnh cũng thơ thẩn nhìn Trời rồi rơm rớm nước mắt, hát đi hát lại hai câu này để nghĩ đến Danh.

Tiếng hát ngưng và Phượng-Quỳnh nghe:

- Phượng-Quỳnh.

- Dạ, xin lỗi, ai đầu giây ạ?

- Lâu quá cho nên không nhận ra giọng, phải không? Lân đây. Lân ngày xưa dạy Lý-Hóa ở Võ-Tánh, nhớ không?

Phượng-Quỳnh vô cùng ngạc nhiên và bối rối, không biết nên xưng bằng “con” như ngày xưa hay là xưng bằng “em”. Nghĩ lại, Lân cũng không lớn hơn nàng nhiều nên đáp:

- Dạ, thưa Thầy, vì bất ngờ quá cho nên em không nhận ra. Em xin lỗi Thầy. Làm thế nào Thầy biết được điện thoại của em?

- Cách nay mấy tuần, nhân buổi họp mặt Võ-Tánh và Nữ Trung-Học, tôi gặp lại Nghi. Nghi hỏi đó cùng học B4 với Phượng-Quỳnh, nhớ không? Tôi hỏi thăm Phượng-Quỳnh và Nghi cho tôi số điện thoại.

Vì tính hay quên, Phượng-Quỳnh không thể nhớ được nhiều chi tiết về Lân. Nhưng kể từ ngày Nghi, người bạn gái duy nhất cùng lớp “B” với Phượng-Quỳnh ngày xưa, nói cho Phượng-Quỳnh biết ngày đó Lân để ý và có cảm tình với nàng thì Phượng-Quỳnh mới từ từ ôn lại khuôn mặt, vóc dáng, giọng nói và cử chỉ của Lân.

- Thưa Thầy, khi nói chuyện, em nhận ra giọng của Thầy; nhưng khi Thầy hát, nhất là khi Thầy hát tiếng Anh em cứ ngỡ là ông Mỹ nào đó đang hát.

Lân cười. Phượng-Quỳnh tiếp:

- Thầy cho em hỏi một câu, được không, thưa Thầy?

- Vâng, cứ nói chuyện tự nhiên. Nếu Phượng-Quỳnh tiếp tục gọi tôi bằng Thầy, tôi sẽ gọi Phượng-Quỳnh bằng... bà đó.

- Thưa Thầy, em quen rồi, đổi không được. Thưa Thầy, Thầy học *piano* từ lúc nào? Em nhớ, ngày đó, Thầy không chơi đàn mà.

Lân im lặng. Ngày đó, mỗi khi trường Võ-Tánh tổ chức văn nghệ tại rạp Tân-Quang, Việt-Quang, Tân-Tân hoặc trên sân khấu lộ thiên nơi bãi cát phía sau trường, Lân cứ thăm nôn nóng mong chóng đến phần văn nghệ do Phượng-Quỳnh phụ trách. Khi nghe xướng ngôn viên giới thiệu Phượng-Quỳnh, Lân hồi hộp, sửa lại dáng ngồi. Phượng-Quỳnh ôm đàn bước ra sân khấu, tươi cười, cúi chào khán giả. Nhìn Phượng-Quỳnh đọc tấu những bản nhạc ngoại quốc, Lân cảm thấy Phượng-Quỳnh trên sân khấu và Phượng-Quỳnh, cô học trò duyên dáng, đẹp tự nhiên và rất ít nói “của chàng” không phải là một. Lân tự hỏi không biết Phượng-Quỳnh có biết chàng đang chú tâm theo dõi từng cử chỉ của nàng - một hành động mà Lân cố tình giấu kín mỗi khi bước vào lớp B4 - hay không. Khi Phượng-Quỳnh đàn cũng như khi Phượng-Quỳnh hát, Lân cảm nhận được những xao xuyến, những rung động, những ước mơ trong lòng. Lân thăm mong sẽ tạo cơ hội để Phượng-Quỳnh nhận biết được tình cảm của chàng dành cho nàng. Nhưng, suốt mấy năm dạy Phượng-Quỳnh ở các lớp đệ nhị cấp, Lân chỉ thấy nàng vô tư như trẻ thơ và ngây thơ cho đến độ chưa biết làm dáng và chưa biết chung diện như các bạn cùng lứa, cho nên chàng vẫn dè dặt.

Sau khi Phượng-Quỳnh và Nghi rời Võ-Tánh, vào Saigon học Luật, nhiều lần Lân tự trách tại sao chàng quá kín đáo, dấn đo và rụt rè. Nhưng không

kín đáo, dẫn đo sao được khi mà nền đạo lý Á-Đông còn quá khắc khe đối với những người chọn ngành mô phạm!

Gặp lại Phượng-Quỳnh khi nàng trở lại thăm trường cũ, Lân thấy Phượng-Quỳnh có vẻ bạo dạng hơn trước, Lân vui thầm. Chàng hy vọng sẽ tạo cơ hội gặp lại Phượng-Quỳnh. Nhưng khi Lân vào lớp - lớp cũ của Phượng-Quỳnh và Nghi - trên lầu, nhìn xuống cổng chính, thấy Phượng-Quỳnh thướt tha đến bên chiếc Vespa, ngồi vào yên sau, người lái Vespa mặc quân phục thì niềm hy vọng của Lân tan đi! Lân ghen ngào quay mặt nhìn lơ chỗ khác. Về sau Lân mới biết người lái Vespa hôm đó là Danh, một người bạn lớn lên cùng thành phố với Lân.

Từ hôm đó, ý nghĩ “đi lính” cứ lảng vảng trong lòng Lân. Vì Lân nhận thấy, đa số nữ sinh xinh đẹp của Võ-Tánh đều bị mấy chàng nhà binh “bắt cóc” hết. Nhưng rồi Lân tìm được một giải pháp khác hay hơn để xoa dịu niềm thất vọng. Chàng học piano để được đàn những bản nhạc mà Phượng-Quỳnh đã đàn và đã hát; và cũng để có cơ hội được trút xuống phím piano nỗi buồn thâm kín trong lòng. Vì vậy Lân đáp:

- Tôi học *piano* lâu rồi. Nhưng piano dễ, không phải mang vào người như *accordéon* của Phượng-Quỳnh.

- Dạ, em không nhớ tại sao ngày đó em lại chỉ thích đàn *accordéon* thôi.

- Phượng-Quỳnh và Danh vẫn khỏe chứ?

- Dạ, cảm ơn Thầy. Thầy muốn nói chuyện với anh Danh, phải không ạ?

- Tôi mới gặp Danh tại phi trường Los Angeles cách nay khoảng hơn một tháng, đã thăm hỏi nhau rồi. Tớ nữa sẽ nói chuyện thêm với Danh, bây giờ nói chuyện với Phượng-Quỳnh, có chi trở ngại không?

- Dạ, thưa Thầy, không.

- Phượng-Quỳnh dạo này chắc đàn tuyệt lắm, phải không?

Phượng-Quỳnh cảm thấy khó thở như ai vừa “đâm” vào ngực nàng. Phải vài tích tắc Phượng-Quỳnh mới đáp được:

- Thưa Thầy, em bỏ đàn từ mấy mươi năm nay rồi!

Lân thẳng thốt, tưởng như chàng nghe nhầm:

- Hả? Phượng-Quỳnh nói gì?

Phượng-Quỳnh lập lại câu nói. Cả hai cùng im lặng. Nén tiếng thở dài, Lân hỏi:

- Tại sao vậy, Phượng-Quỳnh?

- Dạ, vì “ông bạn” của Thầy không thích.

Im lặng. Tiếng *piano* đệm nhẹ nhàng, rời rạc, vắng vắng. Một lúc lâu Lân hỏi:

- Danh nói thẳng với Phượng-Quỳnh là Danh không thích Phượng-Quỳnh đàn hay sao? Tôi nghĩ ngày đó Danh biết Phượng-Quỳnh chơi đàn mà, phải không?

- Dạ, ngày đó anh ấy biết em chơi đàn nhưng về sau anh ấy thay đổi, làm sao em biết được. Anh ấy không nói thẳng với em; anh ấy chỉ nói những câu khó chịu, em không thích nghe cho nên em bỏ đàn luôn để anh ấy không có cơ hội dùng những câu đó với em nữa. Còn Thầy, cô có thích Thầy đàn và viết hay không?

- Nhà tôi và tôi không còn sống với nhau từ lâu rồi.

Phượng-Quỳnh thoáng giật mình. Lần Phượng-Quỳnh về Việt-Nam cách nay hai năm, vào hôm họp mặt bạn hữu, các bạn cho Phượng-Quỳnh biết tin thầy Lân trở về đời sống độc thân, nhưng vì tính hay quên, Phượng-Quỳnh không nhớ. Phượng-Quỳnh chỉ nhớ các bạn nhao nhao hỏi nàng là tại sao ngày đó không “chịu” thầy Lân? Phượng-Quỳnh đáp rất thật lòng: “*Có biết Thầy để ý mình đâu mà chịu với không chịu?*” Anh bạn cao lêu nghêu, ngày xưa ngồi bàn cuối, bảo: “*Chính tôi nghe thầy Lân nói với thầy Hảo là Phượng-Quỳnh có nụ cười rất đầm và cái cằm chẻ đôi.*” Phản ứng tự nhiên, Phượng-Quỳnh đưa tay sờ cằm. Cái lũng sâu nho nhỏ nhưng vô cùng duyên dáng ngay giữa cằm, ngày xưa đã làm mê mẩn nhiều chàng trai, nay không còn nữa. Một cô bạn Huệ, ngày xưa cùng trong ban văn nghệ với Phượng-Quỳnh, cười dòn: “*Vô lý. Trong khi toàn trường ai cũng biết Thầy để ý nhà ngươi mà tại rằng nhà ngươi lại không biết?*” Phượng-Quỳnh ngẩn người,

không biết nên buồn hay nên vui. Bây giờ nghe Lân hé lộ chuyện gia đình của Lân, Phượng-Quỳnh mới chợt nhớ:

- Dạ, em xin lỗi đã vô tình khơi lại chuyện buồn của Thầy.

- Có chi mà buồn. Đời là vô thường. Trở lại nguyên nhân Phượng-Quỳnh bỏ đàn. Danh nói như thế nào, Phượng-Quỳnh thử lập lại đại ý xem?

- Dạ, mỗi khi em đàn, anh Danh thường bảo: *“Đòn gì mấy bài lạ hươ lạ hoắt, không ai biết mà cũng đòn; còn mấy bài như Lính Dù Lên Điểm, Anh Là Lính Đa Tình, v. v... hay thấu Trời sao không chịu đòn? Đòn mà không ai hiểu, không ai biết thì đòn địch làm chi cho mất công? Đẹp đi cho rồi.”*

Trong khi Lân nghẹn lời trước một câu nói phủ phàng như vậy thì Phượng-Quỳnh lại liên tưởng đến những câu nói khác, cũng của Danh. Vào những dịp họp mặt bằng hữu, thấy Phượng-Quỳnh được bạn bè tỏ ra thương mến hoặc khen ngợi bao nhiêu thì trên đường về nhà Danh cũng nói những lời độc hại, làm tổn thương Phượng-Quỳnh bấy nhiêu! Mỗi khi biết Phượng-Quỳnh nghe nhạc ngoại quốc, Danh “xì” một tiếng rồi bảo, nghe chi ba thứ nhạc đó, bộ mất gốc rồi hả? Nếu nhạc bán cổ điển hoặc nhạc hòa tấu hay độc tấu, Danh bảo, nghe thứ nhạc gì mà toàn đòn không, buồn ngủ thấy bà. Phượng-Quỳnh nghe *Smooth Jazz*, Danh bảo, thứ đồ nhạc của tụi đen mà cũng nghe. Khi thấy Phượng-Quỳnh trang điểm, Danh bảo, “bôi quẹt” để làm gì? Trẻ trung gì nữa mà bày đặt. Phượng-Quỳnh còn nhớ, ngày nàng mới sinh xong đứa con đầu lòng, Danh dẫn mặt, gần “băm” (ba mươi) rồi, không còn trẻ nữa đâu nghe, cô; Phượng-Quỳnh trên ba mươi, Danh bảo, gần nửa đời người rồi, còn gì nữa mà “bôi quẹt”; Phượng-Quỳnh trên bốn mươi là tuổi...về vườn! Phượng-Quỳnh mặc áo màu tươi, Danh quạu, chồng con đầy đàn mà còn bày đặt chung diện? Phượng-Quỳnh mặc áo màu đậm, Danh lại bảo: Mặc mấy màu gì quê mùa quá vậy? Khi bắt gặp Phượng-Quỳnh gửi check mua báo dài hạn, Danh bảo, tiền cô không biết xài vào đâu hay sao mà mua báo dài hạn? Sang quá mà! Báo người ta chất cả đống ngoài chợ, đi chợ sao không lượm về đọc mà lại mua? Giàu rồi đó! Phượng-Quỳnh nghiệm ra rằng, chưa bao giờ Danh hài lòng và cũng chưa bao giờ Danh dừng tìm cách chê bai hoặc dè bìm về những điều nàng làm!

Trong khi Danh cố tìm những khuyết điểm của Phượng-Quỳnh để chỉ trích và Danh bịa những chuyện không thật về nàng để làm đề tài cho bạn bè cười trong những lần họp mặt thì, đối với mọi người - nhất là những người có tiền hoặc có chút địa vị xã hội - Danh tìm đủ mọi cách làm quen, để rồi không

tiếc lời ca tụng, tâng bốc cho nên nhiều người thích Danh, nghĩ rằng Danh là người bật thiệp.

Mỗi khi nghe những câu Danh nịnh bợ người khác một cách sượng rỗng rồi nghĩ đến những câu Danh cố tình “hạ” nàng, Phượng-Quỳnh chỉ nhìn Danh một cách ngán ngẩm rồi đi lơ chỗ khác, cảm thấy đau trong lòng. Bất cứ điều gì hay ho, đẹp đẽ hoặc thành công của bạn hữu hay của gia đình, Danh cũng đều bảo với mọi người là do công trạng của chàng cả; còn những gì không tốt hay thất bại thì Danh đổ lỗi cho Phượng-Quỳnh.

Cũng với luận điệu tương tự, ngày xưa, thấy Danh đam mê tửu sắc, bỏ bê vợ con, nhiều người khuyên ngăn Danh, Danh đáp tỉnh bơ: *“Tôi hư là tại bà.”* Các bạn ngạc nhiên: *“Bà làm gì mà tại bà? Tội tao thấy bà hiền quá mà.”* Danh gạc phăng: *“Hiền! Bà mà hiền! Hiền, cắn cơm không bẻ, cắn tiền bẻ hai! Thôi, tội bay đừng có nịnh. Bà đâu có mặt ở đây đâu mà tội bay nịnh. Nhậu tiếp đi. Tao còn phải đưa em Ánh-Mộng của tao về để tao...làm thịt!”* Sau khi nghe bạn bè lặp lại những câu như vậy, Phượng-Quỳnh cất vấn Danh, Danh chối dài, thề độc và bảo chàng không phải là một người đàn ông hèn hoặc ngu mà đi “hạ” vợ trước mặt bạn bè. Phượng-Quỳnh phân vân, không biết tin ai! Nhiều khi Phượng-Quỳnh tự hỏi, tại sao nàng không thể quên được những câu cay độc, những điều xót xa do Danh đem đến mà nàng lại quên những điều tốt đẹp trong cuộc đời! Bây giờ chỉ lặp lại cho Lân nghe một câu thôi mà Phượng-Quỳnh cũng vẫn còn cảm thấy tê tái trong lòng.

Lân hỏi:

- Rồi Phượng- Quỳnh trả lời như thế nào?

- Dạ, anh ấy không thích em đàn thì em bỏ, cho yên chuyện.

Đó cũng là một câu né tránh của Phượng-Quỳnh; vì thật ra nàng có phản ứng một cách ôn hòa. Nhưng Danh là một người đàn ông vũ phu. Khi nào bị Phượng-Quỳnh nói đúng tâm lý mà Danh không thể biện luận được, Danh sẽ đánh Phượng-Quỳnh không nương tay và nói những câu thô lỗ, nặng nề hơn nữa để nàng ngượng, không trả lời được, phải im. Đôi khi Danh còn “cúp”, không đưa tiền đóng tiền học cho các con: *“Trường công của chính phủ, khỏi tốn tiền, sao không cho tội nó học mà bày đặt học trường Tây? Muốn làm sang, cho tội nó học trường Tây thì cho bà giúp việc nghỉ đi, lấy tiền đó mà đóng tiền học cho tội nó.”* Phượng-Quỳnh muốn đi làm để khỏi lệ thuộc vào Danh. Danh phản đối dữ dội: *“Tôi đâu có bỏ cô chết đói mà cô đòi đi*

làm để bị mất tôi!” Phụng-Quỳnh đành im lặng, ôm trong lòng niềm thất vọng, nỗi chán chường về người đàn ông mà ngày xưa đã thề thốt và nói với nàng những điều không thật để du nàng vào con đường tình không lối ra!

Không những Danh luôn nói những điều không thật mà Danh còn có tài chối bừa, không sợ mặt. Phụng-Quỳnh vẫn nhớ, ngày đó, khi nào Phụng-Quỳnh “trúng” một “áp-phe” là Danh về nhà ngọt ngào, năn nỉ nàng trả giùm những món nợ do Danh “lầm lỡ” gây ra, và Danh thề độc là sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Phụng-Quỳnh muốn đích thân nàng đem tiền đi trả để có dịp nói riêng với người bạn đó đừng cho Danh mượn tiền nữa. Đường như Danh hiểu dụng ý của Phụng-Quỳnh cho nên Danh không đồng ý. Danh bảo chàng mượn thì để chàng đem trả chứ Phụng-Quỳnh đem đến trả sẽ làm mất thể diện của chàng. Phụng-Quỳnh nhẹ dạ và vẫn còn tin tưởng Danh cho nên giao tiền cho Danh đi trả.

Lần nào cũng vậy, Danh không đem tiền đi trả mà Danh dùng số tiền đó “rải” đều cho các em vũ nữ tại vũ trường, đưa các em ca sĩ vào những nhà hàng sang trọng và đem bò đến sông bãi để chứng tỏ sự “chịu chơi” của Danh. Vài tuần sau, hết tiền, Danh lại nhắc Phụng-Quỳnh tại sao chưa trả những số nợ đó. Phụng-Quỳnh bảo: “Em đưa cho anh đem đi trả rồi mà.” Danh nhìn thẳng vào mắt Phụng-Quỳnh rồi chối tỉnh bơ: “Đưa hồi nào? Em cứ đòi chính em đem tiền đi trả chứ em đâu chịu đưa cho anh. Tính em hay quên rồi em đổ thừa.”

Phụng-Quỳnh tự biết tính nàng hay quên nên nửa nghi nửa ngờ, đành im. Lâu dần, sự lừa dối trắng trợn và sự đổ thừa đầy dã tâm của Danh cứ được Danh lập đi lập lại hoài khiến Phụng-Quỳnh đâm ra lo sợ, hoài nghi và không tin bất cứ một người nào và cũng không còn tin tưởng vào chính nàng nữa. Mãi đến khi sang Mỹ, Phụng-Quỳnh mới biết vì Danh mà nàng bị *Obsessive Compulsive Disorder!*

Riêng Lân, chàng biết Phụng-Quỳnh là một cô gái hiền lành cho nên Lân không ngạc nhiên vì câu nói của nàng mà chỉ cảm thấy xót xa, cay đắng trong lòng. Lân biết chàng không nên nói gì trong lúc này nên im lặng.

Phụng-Quỳnh nghe tiếng thờ dài của Lân rồi từng tràng hợp âm trầm vang xa. Chỉ một thoáng thôi, tràng hợp âm đó trở nên cuồng loạn. Phụng-Quỳnh có cảm tưởng như Lân đang trút tất cả tức giận của chàng lên phím đàn. Một lúc sau, có lẽ đã bình tâm trở lại, Lân chuyển sang một bản nhạc êm dịu, thiết tha. Trong lúc Phụng-Quỳnh còn nhú mày, cổ nhận ra dòng

nhạc thì giọng Lân khe khẽ: *“Hay quá! Đoạn này chuyển sang Mineur, tuyệt quá!”* Câu nói của Lân khiến Phượng-Quỳnh đau đớn, tủi buồn nhận ra sự “dốt nát” của nàng sau mấy mươi năm xa lìa thế giới âm nhạc! Câu nói của Lân cũng khiến Phượng-Quỳnh nhớ đến ông Ngữ, thân phụ của nàng.

Ngày đó, nhiều khi đang đàn, Phượng-Quỳnh nghe tiếng dếp lẹc xọc rồi giọng ông Ngữ: *“Con! Con đàn lại đoạn đó cho Ba nghe.”* Phượng-Quỳnh ngạc nhiên: *“Ừa, con đàn sai, phải không, Ba?”* Ông Ngữ khoác tay: *“Không. Không phải. Ba muốn nghe lại vì đoạn đó chuyển sang Mi Mineur tuyệt quá. Sự chuyển âm đột ngột này tại Tây gọi là...”* Ông Ngữ tuôn một tràn tiếng Pháp mà đến nay không thể nào Phượng-Quỳnh nhớ được! Bây giờ nghe Lân nói một câu tương tự, Phượng-Quỳnh nhớ Cha và thương cho công khó của người Cha đã dạy nàng đàn. Tủi thân, Phượng-Quỳnh gục mặt vào lòng bàn tay, muốn khóc nhưng khóc không được.

Trước sự hủy diệt của thời gian và luật vô thường, Phượng-Quỳnh bất lực, đã đành; còn trước sự hủy diệt có chủ tâm của một người đàn ông dành cho nàng tại sao Phượng-Quỳnh cũng cúi đầu câm lặng suốt mấy mươi năm qua? Nhiều khi Phượng-Quỳnh nghĩ rằng nàng hèn. Nhưng không hèn sao được khi mà Phượng-Quỳnh, vì danh dự gia đình, vì tự ái cá nhân, không muốn ai biết được sự nhầm lẫn của nàng. Phượng-Quỳnh không muốn các con không có cha và cũng vì Phượng-Quỳnh được nuôi dạy theo *“nền đạo lý thánh hiền(!) Con gái mười hai bến nước; trong nhờ, đục chịu!”*

Không muốn nhớ lại những chuyện buồn xưa, Phượng-Quỳnh nghĩ cách chuyển đề tài. Chợt nhớ đến tác phẩm Lân viết cách nay gần nửa thế kỷ, Phượng-Quỳnh hỏi:

- Dạ, thưa Thầy, Thầy còn giữ tác phẩm Nỗi Buồn Ngày Tháng Cũ không, thưa Thầy?

- Tuyệt bản rồi. Phượng-Quỳnh thích cuốn đó à?

- Dạ.

Im lặng. Lân thở dài, nhớ lại buổi sáng chủ nhật năm xưa, Lân buồn buồn đi dọc bờ biển thì gặp Phượng-Quỳnh và Danh đẩy chiếc xe có em bé gái nằm ngủ bên trong. Lân và Danh vồn vã bắt tay, chuyện trò nhưng trong lòng Lân lại vang lên nhiều câu tự trách. Như không chịu đựng được lâu hơn nữa trước một thực thể không thể cứu vãng, Lân lấy từ cặp-táp cuốn sách vừa

mới xuất bản, viết “Tặng Danh và Phượng-Quỳnh với những kỷ niệm ấu thơ còn đó” rồi vội vã bỏ đi.

Lúc đó, đọc nét chữ quen thuộc của Lân, Phượng-Quỳnh không nghĩ gì xa xôi. Nhưng sau khi nghe Nghi rồi các bạn bên Việt-Nam kháo nhau Phượng-Quỳnh mới ngẫm nghĩ lại và nàng nhớ một câu trong tác phẩm đó. Phượng-Quỳnh muốn nhân cơ hội thân mật này hỏi Lân xem đó là sự trùng hợp hay có điều gì khác.

- Thưa Thầy, có một câu trong cuốn Nỗi Buồn Ngày Tháng Cũ mà em cứ thắc mắc, vì không hiểu được dụng ý của tác giả. Thầy cho phép em hỏi Thầy câu đó hay không?

- Hỏi đi.

- Thưa Thầy, em không nhớ trang mấy, nhưng trong câu chuyện đầu tiên, có đoạn: “...*Phượng là con ông Ngữ ở Nhatrang. Phượng có nụ cười rất đậm và cái cằm chẻ đôi...*”⁽³⁾ Ông Ngữ là tên của Ba em còn Phượng là ai, thưa Thầy?

Lân giật mình, không ngờ một chi tiết nhỏ như vậy mà Phượng-Quỳnh còn nhớ. Như vậy có thể Phượng-Quỳnh đã biết được tình yêu đơn phương của chàng? Suốt mấy mươi năm qua, kể cả thời gian Lân sống hạnh phúc với vợ con, chưa bao giờ hình dáng của Phượng-Quỳnh phai nhòa trong tâm trí chàng. Gần đây, hình dáng của Phượng-Quỳnh càng rõ nét hơn vì Lân nghe học trò cũ, cũng như Nghi, cho biết Phượng-Quỳnh trải qua rất nhiều đau khổ và luôn luôn sống trong sự chịu đựng dai dẳng và nặng nề. Nghe như vậy, Lân động lòng, muốn tìm cách an ủi Phượng-Quỳnh. Nhưng khi biết dường như Phượng-Quỳnh đã lờ mờ nhận ra được tình cảm của Lân đối với nàng thì Lân lại ngại. Sự mâu thuẫn này cũng như sự nhút nhát khiến Lân đáp không kịp suy nghĩ:

- Thôi. Thôi. Cấm, không cho hỏi nữa; để tôi đàn tiếp cho mà nghe.

Phượng-Quỳnh cười. Lân tiếp:

- Ngày đó Phượng-Quỳnh đàn, nhiều người chết vì Phượng-Quỳnh. Bây giờ tôi đàn, không biết có chinh phục được một người hay không!

Phượng-Quỳnh lại cười, rất bằng lòng khi biết được sự nghi ngờ của nàng cũng như những lời “nhao nhao” của nhóm bạn xưa đã được Lân xác định một cách gián tiếp.

Lân cũng rất vui khi hiểu được rằng, một phần nào đó, Phượng-Quỳnh đã biết được tình yêu thầm kín Lân đã dành cho nàng. Lân lướt nhẹ và rất nhanh mấy ngón tay của bàn tay phải lên phím đàn rồi tay trái hòa vào, tạo nên dòng *Tango* rộn rã. Vừa đàn Lân vừa hỏi:

- Phượng-Quỳnh nhớ bản này không?

Giọng của Phượng-Quỳnh có vẻ ngượng ngượng:

- Dạ, không.

Lân ngạc nhiên:

- Hồi đó Phượng-Quỳnh thường đàn bản này lắm mà.

Phượng-Quỳnh lại muốn khóc vì nàng vẫn không nhớ được. Phượng-Quỳnh nhìn hai bàn tay đã nhăn nhúm của nàng rồi nhìn đứa cháu nội đang nằm ngủ nơi ghế xa-lông. Mỗi cuối tuần mới giữ cháu được một lần vậy mà Phượng-Quỳnh cũng nhận ra con bé lớn nhanh quá. Càng lớn con bé càng mũm mĩm và càng giống Phượng-Quỳnh vì sống mũi cao, thẳng và cái lúm sâu giữa cằm. Nhiều người bạn vô tình khen; *“Con bé xinh quá, trông giống Bà Nội ghê.” Không thể nào chịu được khi phải nghe một lời khen như vậy, Danh “phản pháo” liền: “Con nhỏ này mà xinh gì, đừng có nịnh.”* Các bạn nhìn Phượng-Quỳnh, chờ đợi sự phản ứng của nàng. Phượng-Quỳnh chỉ cười lạt, nói lo chuyện khác.

Vì bị phân tâm, Phượng-Quỳnh không thể biết được Lân đã chuyển sang bản nhạc khác. Lân hỏi:

- Bản này, nhận ra không?

- Em nhận ra nhưng em không nhớ tựa và tác giả.

Lân ngạc nhiên tột độ. Ngày đó, nam giáo sư độc thân cùng thuê chung một ngôi biệt thự ở Xóm-Mới. Sân trước, hoa giấy được kết thành giàn rồi uốn vòng hình cánh cung trên hai trụ gạch nơi cổng. Vào những dịp lễ, Lân cùng

các bạn thường tổ chức tiệc, mời các bạn đồng môn và những học sinh có năng khiếu văn nghệ để bữa tiệc thêm phần khởi sắc. Trong những dịp như vậy không thể nào thiếu Phượng-Quỳnh.

Trước khi nhập tiệc, nhạc thời trang hoặc nhạc bán cổ điển được mở lên, đem đến không khí ấm cúng cho ngôi nhà. Phượng-Quỳnh thường lặng lẽ ngồi một mình trong góc, lắng nghe. Thịnh thoảng Lân giả vờ lấy cái này, đổi cái nọ để đến cạnh Phượng-Quỳnh, hỏi nàng về những đĩa nhạc đang nghe xem nàng có thích hay không. Rất nhiều lần Lân hỏi Phượng-Quỳnh về những bản nhạc thời trang cũng như bán cổ điển Tây phương; lần nào Phượng-Quỳnh cũng nhận ra và nói đúng tên người hát và tên tác giả. Một lần Lân hỏi Phượng-Quỳnh thích nhạc của ai nhất và ai nhì. Phượng-Quỳnh đáp: “*Dạ, thưa Thầy, con thích Franz Liszt và Strauss.*” Vậy mà bây giờ....Lân than:

- Trời! Liszt! Franz Liszt. Ngày đó Franz Liszt là “ruột” của Phượng-Quỳnh mà sao nay vô tình quá vậy?

Sau một thoáng bàng hoàng, Phượng-Quỳnh reo lên:

- Em nhớ rồi. Liebestraum.

Phượng-Quỳnh xúc động quá, ngồi bệt trên thảm, để tâm hồn quyện theo dòng âm thanh dịu dàng, thiết tha, trầm thống và đầy u uất của bản nhạc được viết theo âm giai *Do Majuer*, thể điệu *Tempo di Valse*. Theo dòng âm thanh phù thủy của Lân, Phượng-Quỳnh tưởng như nàng có thể thấy lại dáng vóc cao, gầy và nét mặt nghiêm nghị của Lân mỗi khi Lân chạy Vespa vào cổng chính của trường trong khi Phượng-Quỳnh cùng các bạn đi vào bằng cổng nhỏ bên cạnh.

Lân khen:

- Giỏi. Vậy Phượng-Quỳnh còn nhớ mối tình vương giả của Liszt không?

Một lần nữa Phượng-Quỳnh lại cảm thấy hụt hẫng, như một bà nhà quê đi thi vào quốc tịch Mỹ, bị hỏi, hãy nói tên vị tổng thống Hoa-Kỳ có liên hệ trong cuộc đổ bộ vào vịnh Con Heo (Bay of Pigs) tại Cuba :

- Dạ, em không nhớ. Em chỉ nhớ, ngày xưa Ba em có kể cho em nghe về mối tình không trọn của Franz Liszt nhưng em không nhớ là với ai.

- Với công nương Carolyn Sayn Wittgenstein.

Lân vừa đáp vừa tiếp tục đàn. Phượng-Quỳnh im lặng, chăm chú nghe. Một lúc sau Lân ngưng đàn, bảo:

- Bây giờ Phượng-Quỳnh cho tôi nói chuyện với ông bạn già của tôi một chốc, nhé.

Phượng-Quỳnh lúng túng:

- Thưa Thầy, anh Danh không có ở đây.

- Bao giờ Danh về để tôi gọi lại?

Phượng-Quỳnh không biết phải đáp như thế nào. Nói dối thì khó, vì không biết phân nào nên dối, phân nào nên thật, mà nói thật thì ...nói những gì? Nhận ra được điều không ổn, Lân dục:

- Phượng-Quỳnh.

- Dạ.

- Có gì trở ngại, phải không?

Phượng-Quỳnh lúng túng, ngại Lân hiểu lầm:

- Dạ không. Thưa Thầy, lúc này Thầy bảo rằng Thầy đã gặp anh Danh cách nay hơn một tháng, tại phi trường Los Angeles, đúng không?

- Vâng.

- Thưa Thầy, hôm đó anh Danh có nói gì nhiều với Thầy không?

- Không. Danh chỉ bảo là Danh được một công ty lớn của Mỹ chỉ định qua Việt-Nam điều nghiên về việc đầu tư cả mấy tỷ Mỹ kim.

Phượng-Quỳnh vội đưa tay che miệng để khỏi thốt ra tiếng than “*Trời!*”

Từ ngày Danh, Phượng-Quỳnh cùng các con vượt biển sang đây, chỉ sống nhờ vào ngành bán tạp hóa. Lúc đầu vợ chồng làm cho công ty 7-11; sau, hai vợ chồng để dành được ít tiền rồi vay thêm ở ngân hàng, sang được một tiệm, tự làm chủ. Gần đây Danh năn nỉ Phượng-Quỳnh nên bán tiệm tạp hóa, về hưu non cho khỏe, có thì giờ đi chơi và lo cho cháu. Hơn nữa dạo này tiệm của mấy người bạn bị cướp hoại, Danh ngại rủi thăng khùng nào vào cướp rồi “thầy cái bùm” thì uổng cuộc đời. Phượng-Quỳnh đồng ý vì thấy đề nghị của Danh rất hợp lý. Với luận điệu ra giá cao khó bán, lại phải trả tiền thuê chỗ, Danh ra giá rất hạ để bán cho nhanh. Phượng-Quỳnh cứ nghĩ rằng Danh đã có tuổi, có lẽ Danh đã hồi tâm, thật lòng muốn vợ chồng cùng sống già bên nhau cho nên Phượng-Quỳnh không cản trở gì cả.

Bán tiệm xong, Danh năn nặc đòi về Việt-Nam thăm Mẹ. Phượng-Quỳnh muốn cùng về với Danh. Nhưng Danh nêu nhiều lý do, nhất là lý do Phượng-Quỳnh đã về cách nay hai năm rồi, về làm chi nữa, tốn tiền, rồi bỏ cháu không ai lo. Danh hứa chỉ về hai tuần rồi trở qua.

Sau khi Danh về Việt-Nam Phượng-Quỳnh mới vô tình khám phá môi-tình-i-meo (e-mail) giữa Danh và một cô gái bên Việt-Nam, trẻ bằng tuổi cô con gái út của Danh. Hai người thề ước nặng lời. Không thể nào Phượng-Quỳnh quên được một câu Danh “gõ” cho cô đó: *“Em đừng lo. Theo luật của tiểu bang này, hễ vợ chồng không còn chung sống với nhau hơn sáu tháng là kể như...xù. Bằng mọi cách anh sẽ về bên em để em giúp anh tìm lại tuổi thanh xuân mà người vợ miệt vườn của anh đã không tạo được cho anh lúc anh còn trẻ.”* Phượng-Quỳnh không cảm thấy đau khổ nữa, vì tâm hồn đã chai lỳ; nhưng Phượng-Quỳnh lo cho số tiền lớn vừa mới bán cái tiệm tạp hóa.

Phượng-Quỳnh tức tốc ra ngân hàng. Nữ trang và tiền mặt để trong Safe Deposit Box biến mất. Checking Account chỉ còn hơn năm trăm đô-la; đó là tiền hưu của Phượng-Quỳnh mà chính phủ chuyên trực tiếp hằng tháng vào trương mục. Còn tiền hưu của Danh được Danh yêu cầu chuyển về địa chỉ nào đó, ngân hàng không thể tiết lộ. Các trương mục hưu bổng IRAs và 401K của Danh đều bị đóng từ lâu.

Cổ kềm nước mắt, Phượng-Quỳnh vội vàng đi ra cửa, chưa biết phải hành động như thế nào thì gặp Thúy, người bạn làm tại phòng cấp cứu của bệnh viện Rose Garden, từ ngoài đi vào. *“Chị Danh. Chị làm gì mà mặt mày xanh lè, bộ tịch hớt hơ hớt hải vậy?”* Phượng-Quỳnh gượng cười, nói dối: *“Ô, thưa chị. Anh chị khỏe chứ? Riêng tôi, trong người không được khỏe.”* Thúy cười, ra vẻ bí mật: *“Tụi tôi mới ở Việt-Nam về được mấy hôm. Tụi tôi gặp*

anh Danh bên đó.” Phượng-Quỳnh hơi mất bình tĩnh vì nàng cảm thấy xấu hổ nếu ai biết được việc làm thất đức của Danh: “*Dạ, anh ấy về thăm bà cụ, anh ấy sắp trở qua rồi.*” Thúy háy nhẹ Phượng-Quỳnh: “*Ở đó mà anh qua. Hôm gặp anh Danh, anh năn nỉ tội tôi đi ăn với anh để anh có thì giờ tâm sự. Anh Danh bảo chị lúc nào cũng cảm cảm, canh giữ anh như canh tù. Suốt mấy mươi năm qua anh gắng chịu đựng để con cái yên tâm học hành. Bây giờ con cái lớn hết rồi mà chị cũng còn hành hạ anh như ngày xưa cho nên anh chịu không nổi. Anh bứt!...*” Dường như Thúy còn muốn nói tiếp nhưng Phượng-Quỳnh hốt hoảng như muốn chạy trốn: “*Dạ, nếu anh Danh chỉ nói bấy nhiêu đó thôi thì tội của tôi cũng còn nhẹ. Xin lỗi chị, tôi phải đi có tý việc.*” Bước vài bước, Phượng-Quỳnh quay lui, thấy Thúy nhìn theo nàng. Trong ánh nhìn đó Phượng-Quỳnh có thể đọc được rằng: Người gì thiếu lịch sự. Người ta đang “đem tin tức” cho mà không thèm nghe. Người như vậy chồng bỏ cũng đáng!

Sự việc xảy ra như vậy nhưng Phượng-Quỳnh không biết phải nói với Lân như thế nào, đành đáp:

- Thưa Thầy, chuyện của anh Danh như chuyện-dài-nhân-dân-tự-vệ ngày xưa, nói hoài không hết. Thôi, Thầy đàn tiếp cho em nghe, được không, thưa Thầy?

Lân linh cảm được điều gì đó, rất mơ hồ, giữa Phượng-Quỳnh và Danh, nhưng Lân không thể đoán được. Nghe Phượng-Quỳnh yêu cầu, Lân sửa lại dáng ngồi:

- Phượng-Quỳnh thích nghe nhạc gì?

- Thầy biết rồi. Em chỉ thích nhạc tình cảm thôi.

Lân cười, dạo một đoạn ngắn rồi vừa đàn vừa hát: “*Wise men say, only fools rush in. But I can't help falling in love with you.*”⁽⁴⁾

Nhận ra đây là bản nhạc mà ngày xưa, mỗi khi đến nhà quý Thầy dự tiệc, Lân thường mở đĩa cho khách nghe, Phượng-Quỳnh xúc động dạt dào.

Tiếng đàn và giọng hát của Lân đưa tâm hồn Phượng-Quỳnh lia khỏi thực tại đảo điên để trở về khung trời cũ; nơi có ngôi trường Võ-Tánh thân yêu; và cũng là nơi Phượng-Quỳnh đã lớn lên trong ngôi nhà có giàn hoa giấy nở rộ, màu đỏ thắm.

Dưới giàn hoa giấy đỏ, vào những đêm có phần ca nhạc của ban Tiếng Tơ Đồng, ông Ngũ thường nằm trên võng, ôm *radio*, nghe một mình. Cũng dưới giàn hoa giấy đỏ, không biết bao nhiêu lần Phượng-Quỳnh thấy Ngoại nằm trên võng, em của Phượng-Quỳnh được nằm nghiêng mặt trên ngực của Ngoại để nghe Ngoại hát ru “...*Ấu ơ...Chim quyên ăn trái ỏ qua...hò ơi... nuốt vô, nuốt vô... (thì) sợ đặng...hò...hò ơi...(mà) nhả ra...(thì) bạn cười!...Hò.. ơi...Gió đưa, gió đưa cây cải về trời... Hò ơi, Rau răm ở lại...hò ơi...(rau răm ở lại).... chịu lời đặng cay!...*”

Nhớ đến những câu ca dao này Phượng-Quỳnh mới cay đắng nhận ra rằng nàng như con chim quyên khờ dại! Và Danh đã thành công khi “hóa kiếp” cho Phượng-Quỳnh thành loại rau răm, chỉ cam phận lủi mình vào bùn đất chứ không thể nào đơm những nụ hoa tươi thắm như ngò, cải, tần ô!

Phượng-Quỳnh thở dài, bâng quơ nhìn giàn hoa giấy của nhà bên cạnh. Trong giây phút xúc động, Phượng-Quỳnh tưởng như nàng có thể thấy được khuôn mặt của một thanh niên chờ vờn trên những cành hoa giấy đầy gai.

Trong khi Phượng-Quỳnh không hiểu nàng bị lẫn lộn giữa hiện thực và quá khứ hay là nàng bị lẫn lộn giữa hình dáng của Lân ngày xưa và chân dung của Franz Liszt, trong hình vẽ của Istvan Oroszm, thì Lân đắm hồn vào dòng nhạc và lời ca.

Lân hát tới hát lui đoạn cuối như muốn mượn lời ca gửi đến ai đó lời tự tình mà Lân đã âm thầm ấp ủ suốt mấy mươi năm dài: “...*Take my hand, take my whole life too. For I can't help falling in love with you...*”

* *
*

Trong căn phòng âm cúng của khách sạn Hilton, nhân ngày kỷ niệm 30 năm thành hôn của Thiết và Ngọc-Cầm, Phượng-Quỳnh không để ý đến ai cả mà nàng lại chú ý đến một thanh niên ngoại quốc đang đàn piano, nơi góc trái của căn phòng. Anh ấy say sưa dạo những bản bản cổ điển. Thịnh thoảng anh chàng cũng chen vào một bản *Tango* hoặc *Smooth Jazz*.

Đang chú tâm theo dõi dòng nhạc, Phượng-Quỳnh chợt nhận ra có người đến, sắp kéo chiếc ghế bên trái của nàng. Phượng-Quỳnh xoay sang, vừa

tính nhồm người lên để chào xã giao thì vội khựng lại. Sau một thoáng trấn tĩnh trước nụ cười thật vui của Lân, Phượng-Quỳnh đứng lên:

- Dạ, thưa Thầy. Thầy đến đây hôm nào, sao Thầy không cho em biết?

Lân không vội trả lời. Lân nhìn Phượng-Quỳnh, cười, trong lòng rất vui vì thấy trên khuôn mặt của cô học trò cũ không có một tỳ vết nào chứng tỏ nàng đã “thăm” bác sĩ thẩm mỹ. Vừa kéo ghế, ngồi xuống, Lân vừa đáp:

- Muốn dành ngạc nhiên mà cho biết sao được.

Lần đầu tiên Lân điện thoại, Phượng-Quỳnh đã ngạc nhiên tốt độ vì ngón đàn *piano* điêu luyện của chàng; sau đó Phượng-Quỳnh càng ngạc nhiên hơn khi nghe Lân chơi *Saxophone* và *Clarinet* không kém gì Kenny G.; bây giờ Lân lại đột ngột xuất hiện tại đây. Phượng-Quỳnh cười:

- Tại sao lúc nào Thầy cũng muốn làm cho em ngạc nhiên hết vậy?

- Có như vậy đời mới nhiều ý vị.

- Thưa, Thầy sang đây, Thầy nghỉ lại ở đâu?

- Nhà vợ chồng Thiết và Ngọc-Cầm. Thiết và Ngọc-Cầm hồi đó cũng học với tôi. Hai người thường bị bạn bè chọc phá là đôi song ca Ngọc-Cầm Nguyễn-Hữu-Thiết, vậy mà nên duyên vợ chồng.

- Dạ, em biết chuyện đó. Anh Thiết học cùng lớp với em thì dĩ nhiên anh Thiết cũng là học trò của Thầy. Nhưng tại sao hai ông bà đó không cho em hay là có Thầy sang đây?

- Đã bảo là dành ngạc nhiên mà cho biết làm chi.

- Dạ thưa, khi nào Thầy về lại bên đó?

- Tôi bây giờ không vướng bận chi hết, muốn đi chơi đâu, cứ lái xe đi; vui, ở lâu, buồn, về sớm.

- Em sẽ gọi những người học trò cũ của Thầy trong thành phố này và chúng em sẽ mời Thầy một bữa tại nhà em.

- Chuyện đó sẽ tính sau. Sao, Phượng-Quỳnh khỏe không?
- Dạ, cảm ơn Thầy, em vẫn vậy, chỉ già thêm thôi. Lúc này Thầy nhận ra em hay không, thưa Thầy?
- Nhận ra chứ . Nhận ra ngay từ lúc vừa bước vào cửa và Thiết chỉ cho tôi biết tôi sẽ ngồi bàn nào. Còn Phượng-Quỳnh, nhìn ra tôi không?
- Dạ, Thầy trông không khác mấy, chỉ có mái tóc đổi màu, trông giống mái tóc của Kenny Rogers.
- A, cô này thích Kenny Rogers. Được rồi.
- Dạ, được rồi là sao, thưa Thầy?
- Tôi nói được rồi là được rồi, đừng có hỏi.
- Rồi, Thầy muốn tạo điều ngạc nhiên gì cho em nữa đây?
- Rồi sẽ biết. Sao, Phượng-Quỳnh có dự tính gì cho tương lai chưa?

Phượng-Quỳnh nghĩ, qua Thiết và Ngọc-Cẩm, có thể Lân đã biết rõ sự tan vỡ giữa nàng và Danh. Nhưng câu hỏi của Lân hơi tối nghĩa khiến nàng không hiểu nên trả lời như thế nào, đành đáp:

- Dạ, đến đâu hay đó. Thái độ sống của em bây giờ là vậy.
- Không ước mơ gì sao?
- Dạ, thôi. Tuổi này, em chỉ mong được bình yên.
- Tuổi của Phượng-Quỳnh đã là già đâu mà nói như bà cụ 70 vậy? Sống, phải có ước mơ thì đời mới vui.
- Nếu đúng như Thầy nói thì, Thầy cho em hỏi, Thầy ước mơ gì trong tương lai gần?
- A, cô này! Cô là nhà báo, phải không? Người ta hỏi thì “né” đi, rồi hỏi ngược lại người ta.

- Dạ, thôi, để em trả lời câu hỏi của Thầy. Điều em mơ ước - không phải mới đây mà kể từ lúc em vừa lớn - là được sống một cuộc đời đạm bạc, phẳng lặng, không bị khuấy động về tinh thần cũng như vật chất.

- Đạt được bao nhiêu phần trăm rồi?

- Em nghĩ Thầy biết rõ câu trả lời của em, vì ông Danh là bạn của Thầy. Còn Thầy, Thầy ước mơ gì?

- Trong đời, tôi có hai điều mơ ước. Điều thứ nhất không thành rồi; còn điều thứ hai chưa biết sẽ ra sao!

- Thầy nói cho em nghe hai điều đó được không, thưa Thầy?

Ngập ngừng một chốc, Lân nhìn Phượng-Quỳnh:

- Điều mơ ước thứ nhất của tôi là được nghe con gái của Cụ Ngữ đàn sau những giờ dạy học căng thẳng. Điều này không thành rồi. Niềm mơ ước thứ hai là tôi sẽ được đàn cho con gái của Cụ Ngữ nghe trong những tháng ngày còn lại của tuổi già!

Nghe Lân nhắc tên thân phụ của nàng và tỏ tình một cách kín đáo, Phượng-Quỳnh nhìn Lân, không biết phải đáp ứng như thế nào, đành cúi mặt, lòng tràn xúc động.

Kể từ khi liên lạc lại được với Phượng-Quỳnh, thỉnh thoảng Lân điện thoại thăm hỏi rồi đàn, hát hoặc chơi nhạc cho nàng nghe. Những lúc đó Lân và Phượng-Quỳnh mới nhận biết được rằng cả hai có cùng sở thích. Thích sống ẩn dật; không thích đám đông. Thích nghe nhạc - độc tấu hoặc hòa tấu - hơn nghe hát. Khi nói chuyện với Lân về âm nhạc, Phượng-Quỳnh có cảm tưởng như đang nói chuyện với thân phụ; vì trình độ nhạc lý của Lân rất cao. Và Lân - cũng như ông Ngữ - thường dùng danh từ âm nhạc bằng Pháp ngữ để giải thích cho Phượng-Quỳnh nghe. Những lúc đó Phượng-Quỳnh buồn, nhớ Cha vô cùng. Rồi nàng buồn buồn cho Lân biết rằng: *“Sau mấy mươi năm phụ bạc âm nhạc, giờ đây khối óc của em đã...mụn rồi!”* Nghe Phượng-Quỳnh bắt chước giọng Bắc, Lân cười, nhưng trong lòng cảm thấy cay đắng và tiếc cho nàng.

Sự giao tiếp giữ Lân và Phượng-Quỳnh trong suốt thời gian qua chỉ thuần túy trong địa hạt âm nhạc và văn chương. Bây giờ, ngồi cạnh nhau, sau khi

thu hết can đảm hé lộ tình cảm của chàng, Lân nhận rõ sự bối rối của Phượng-Quỳnh nên im lặng, rót nước suối vào ly cho nàng. Phượng-Quỳnh cảm ơn Lân mà lòng vẫn còn phân vân, không biết tiếp nối câu chuyện như thế nào. Vừa khi đó, Ngọc-Cầm đến, ngồi ghé phía bên phải của Phượng-Quỳnh. Ngọc-Cầm hỏi Lân, với dụng ý ghép đôi Lân và Phượng-Quỳnh:

- Thưa Thầy, Phượng-Quỳnh lúc nào cũng tươi vui và trẻ trung, phải không, thưa Thầy?

- Vâng. Mấy mươi năm rồi mà tôi thấy Phượng-Quỳnh vẫn giống như nhân vật Phượng trong *Nỗi Buồn Ngày Tháng Cũ* ⁽¹⁾.

Nghe nhắc đến tác phẩm của Lân, Phượng-Quỳnh chợt nhớ:

- Thưa Thầy, bây giờ em mới nhớ. Em có niềm mơ ước rất nhỏ nhoi.

- Ước mơ điều gì?

- Em mong muốn được đọc lại cuốn *Nỗi Buồn Ngày Tháng Cũ* của Thầy.

Tác phẩm ấy đã tuyệt bản hay là người vợ - đã ly dị - của Lân giữ, chàng không nhớ, đành đáp:

- Có lẽ Mẹ các cháu còn giữ. Tôi sẽ liên lạc, nhờ bà ấy gửi sang.

- Em xin cảm ơn Thầy. Lúc này Thầy nói hơi quá đáng. Em già đi chứ làm thế nào vẫn giống nhân vật “Phượng của Thầy” được.

- Ô, già thì ai cũng già. Tôi cũng già. Nhưng mình sống như thế nào cho tâm hồn và khối óc của mình khỏi...mụn đi.

Biết Lân có ý nhại nàng, Phượng-Quỳnh cười:

- Thưa Thầy, như vậy em phải sống như thế nào để tâm hồn và khối óc khỏi...mụn đi?

- Tập đàn trở lại.

- Mỗi khi nghe tiếng *Accordéon* em buồn lắm Thầy ạ. Em trách người thì ít mà tự trách em thì nhiều. Không hiểu tại sao em có thể khờ dại và nhu

nhược đến như vậy! Em không muốn tự mình khơi lại nỗi đau của chính mình.

Hơi ngần ngại một chút, Lân hỏi:

- Có phải Phượng-Quỳnh muốn hy sinh mọi điều, kể cả niềm đam mê duy nhất của Phượng-Quỳnh, để làm vui lòng Danh, để được Danh thương yêu hay không?

Phượng-Quỳnh áp úng. Quả thật, từ ngày yêu nhau cho đến khi xa nhau, lúc nào Phượng-Quỳnh cũng cố nén tự ái, từ bỏ tất cả những gì Danh không thích, để mong được Danh thương yêu. Nhưng Danh lại nghĩ, vợ con ở trong tay chàng, dù chàng có là gì đi nữa thì vợ con cũng phải thương yêu, chiều chuộng chàng; còn những người đàn bà khác và những người giàu sang, có địa vị chàng phải cầu cạnh để làm quen, làm thân thì mọi người quanh chàng mới nghĩ rằng chàng...bảnh! Vì quan niệm như vậy cho nên Danh cứ sống theo bản tính bội bạc và tư cách thấp kém của chàng.

Dù hiểu rõ cá tính của Danh và bây giờ nghe Lân nói đúng tâm lý của nàng, Phượng-Quỳnh cũng phân vân, không hiểu nên đáp lời Lân như thế nào. Vừa khi đó, một người bạn đến bắt tay Lân rồi kéo ghế, ngồi xuống, trò chuyện. Phượng-Quỳnh thầm cảm ơn ông bạn của Lân đã vô tình giúp nàng tránh được câu trả lời. Nhân cơ hội Lân bận tiếp bạn, Ngọc-Cẩm nghiêng sang, hỏi nhỏ Phượng-Quỳnh:

- Chị với anh Danh dạo này ra sao rồi?

- Ừa, chị đã biết chuyện của ông Danh rồi, sao còn hỏi?

- Tôi tưởng chị xí xóa cho anh, để anh về, như bao nhiêu lần trước, khi còn ở bên nhà.

Ngày trước, mỗi lần Danh trở về với vợ con là mỗi lần Phượng-Quỳnh bị Danh truyền cho căn bệnh tệ hại nhất của xã hội; vì vậy Phượng-Quỳnh rất sợ vi trùng và bệnh tật. Danh biết, nhưng Danh vẫn bê tha trong vấn đề chăn gối. Phượng-Quỳnh cứ im lặng và âm thầm chịu đựng. Bây giờ Phượng-Quỳnh chỉ thổ lộ niềm lo sợ của nàng về “căn bệnh thời đại” đã được báo chí đề cập:

- Như chị biết, bệnh AIDS đâu phải dễ đề phòng, dễ phát hiện và dễ điều trị. Theo thống kê về y tế thì Việt-Nam chỉ đứng sau Thái-Lan về sự truyền nhiễm của căn bệnh này. Ông Danh lại về Việt-Nam sống cả mấy tháng, làm thế nào tôi có thể tin ông ấy được nữa?

- Tôi biết. Nhưng anh Danh cũng khôn chứ đâu đến nỗi tệ như vậy. Anh ấy tâm sự với chúng tôi rằng anh ấy chỉ muốn vui chơi một thời gian ngắn trước khi bước vào tuổi già; không ngờ lần này chị làm thẳng thừng, ảnh khổ tâm lắm, chắc sống không nổi!

- Bây giờ ông Danh mới sống không nổi; còn tôi, suốt mấy mươi năm qua, ngụp lặn trong vũng lầy do ông ấy tạo nên, làm thế nào tôi sống được? Tôi đã nói với ông Danh cách nay vài hôm, khi ông ấy điện thoại đến nhà tôi, rằng, mình nên sống ngay thẳng. Nếu mình đã làm, hãy can đảm chấp nhận hậu quả, đừng bao giờ chối quanh, đổ tội cho người khác. Sau đó tôi đổi số điện thoại.

Ngọc-Cầm im lặng, không ngờ vợ chồng nàng chỉ vì thân tình với Phượng-Quỳnh mà lâm vào thế kẹt; vì Danh cứ điện thoại, năn nỉ Thiết và Ngọc-Cầm khuyên Phượng-Quỳnh chấp nhận Danh trở về. Ngọc-Cầm và Thiết khó xử vô cùng. Theo như những gì Danh thường nói với bạn bè thì Phượng-Quỳnh là một người đàn bà quá cay nghiệt với chồng; vậy thì tại sao Danh cứ ra đi rồi lại quay về? Và lần này, với cô bồ trẻ bằng tuổi con gái của Danh, tại sao Danh không ...đi luôn? Ngọc-Cầm nêu những câu hỏi này với Danh. Danh nói dối, vì các con, và cũng vì thấy Phượng-Quỳnh lớn tuổi mà thui thủi một mình, tội nghiệp!

Danh nói như vậy để che dấu nỗi đau trong lòng mà Danh không thể thổ lộ cùng ai.

Nỗi đau của Danh là do Hạnh, người yêu trẻ mà - chỉ sau một thời gian ngắn liên lạc với nhau bằng e-mail - Danh đành đoạn từ bỏ gia đình để về Việt-Nam sống với nàng, tạo nên. Danh đã được giải phẫu ngưng sinh (Vasectomy) gần ba mươi năm rồi; vậy mà, sau khi sống với Hạnh chỉ hai tuần, Hạnh than khó chịu trong người, yêu cầu Danh đưa đi bác sĩ. Bác sĩ cho Danh và Hạnh biết Hạnh đã cần thai.

Giữa lúc Hạnh và gia đình nàng vui mừng, hớn hờ, buộc Danh mua bảo hiểm nhân thọ để nhờ Danh...có gì, con của Danh và Hạnh vẫn đủ phương

tiện ăn học thì Danh điện thoại về Mỹ, hỏi Thiết, vì Thiết là bác sĩ. Thiết rất thận trọng, khuyên Danh nên chờ đứa bé ra đời rồi thí nghiệm để xác nhận.

Trong khi Danh chưa có giải pháp nào cho thai nhi thì vô tình Danh khám phá ra Hạnh đã có người yêu làm cùng hãng dệt với nàng! Vì vậy Danh muốn quay về với Phượng-Quỳnh; nhưng không ngờ Phượng-Quỳnh đã nhờ luật sư lập thủ tục ly dị chàng.

Sự thật là như vậy nhưng không bao giờ Danh tiết lộ cho ai cả. Vì vậy Ngọc-Cầm cũng không biết gì nhiều, ngoài những điều tốt đẹp về Danh do chính chàng nói ra. Ngọc-Cầm khuyên Phượng-Quỳnh:

- Thôi, ai cũng lầm lẫn, chị bỏ qua cho anh để anh về chứ bây giờ anh phải ở tạm nhà cậu con lớn, anh không thích; vì cô dâu Mỹ không muốn ai sống chung với vợ chồng con cái của cô ấy.

- Tôi không hiểu tại sao ông Danh không thuê chung cư mà lại ở nhờ nhà của con, rồi than?

- Anh Danh bảo anh chỉ còn đủ tiền mua vé máy bay trở về Mỹ thôi cho nên không có tiền để deposit. Và lại, credit của anh cũng tệ lắm cho nên họ không cho thuê.

Lúc này Phượng-Quỳnh mới nghĩ tới những lá thư hoặc statements của các hãng cung cấp thẻ tín dụng gửi cho Danh, bị nàng gửi trả lại.

- Ủa, ông ấy tiêu pha đến mức nào mà không còn tiền, kể cả savings và 401k rồi thậm luôn credit cards, tôi không hiểu?

- Anh Danh bảo khi anh đi, chị “thí” cho anh có vài ngàn đô. Về bên đó anh giúp bà Cụ mua sắm áo quần và khoảnh đất mà bà Cụ thích để khi bà Cụ quy tiên thì khỏi phải lo.

Không lạ gì luận điệu gian manh của Danh, Phượng-Quỳnh không muốn đính chính mà cũng không muốn ai biết rõ thêm chuyện gia đình, đành đáp:

- Thôi, chuyện ông Danh dài dòng lắm, tôi không muốn nói nữa.

Câu nói của Phượng-Quỳnh khiến Ngọc-Cẩm hiểu lầm, nghĩ rằng Phượng-Quỳnh muốn tránh né khi bị đề cập đến sự cư xử hẹp hòi và vấn đề tiền bạc thất ngất của nàng đối với Danh.

- Chị là chỗ thân tình với anh Thiết, còn tôi là đàn em. Tôi xin phép hỏi chị một câu có tính cách tò mò, được không?

Phượng-Quỳnh cười “*Dạ được*”. Ngọc-Cẩm tiếp:

- Có phải vì sự xuất hiện của thầy Lân mà chị cương quyết không chấp nhận anh Danh trở về hay không?

Phượng-Quỳnh thoáng giật mình, vì đôi khi, chính nàng cũng tự đặt một câu hỏi tương tự như vậy. Và câu giải đáp là:

- Thứ nhất, chuyện ông Danh về Việt-Nam lấy vợ xảy ra trước khi thầy Lân liên lạc với tôi. Thứ hai, khi lớn lên, tôi bị tiêm nhiễm tinh thần hy sinh một chiều do sự giáo dục theo mô “đạo lý tào lao” của mấy ông Tàu. Sang đây tôi mới nhận thức được rằng cuộc đời của người đàn bà cũng có một giá trị nào đó. Tại sao chỉ vì một người đàn ông thiếu đạo đức mà người đàn bà phải khổ lụy suốt đời? Và tôi cố gắng nhìn sự việc ở nhiều góc độ khác nhau. Thứ ba, chuyện thầy Lân và tôi chỉ là tin đồn trong nhóm học trò cũ của Thầy thôi chứ đã có gì đâu.

- Chị nói tôi mới hiểu. Chuyện thầy Lân, chị sẽ nhận biết một ngày rất gần. Còn chuyện chị ly dị anh Danh, bao giờ thì *final*?

- Tuần tới.

Vừa khi đó Phượng-Quỳnh nghe mọi người vỗ tay thật lớn, thật lâu. Có người còn huýt gió và khua muống vào ly, tạo nên âm thanh leng keng nghe rất vui. Phượng-Quỳnh nhìn sang bên cạnh và nhận ra sự vắng mặt của Lân. Chưa nhận thức được điều gì đang xảy ra nhưng Phượng-Quỳnh nghe, theo tiếng piano thánh thót, giọng hát ngọt ngào của ai đó vừa bắt đầu một bản nhạc rất quen. Nàng hỏi:

- Ủa, thầy Lân đi đâu rồi? Bậy quá, chị em mình lo nói chuyện “tào lao”, không lo tiếp thầy.

Ngọc-Cẩm chỉ lên góc trái:

- Thầy đang đàn và hát đó.

Vừa khi đó Phượng-Quỳnh nghe: “...*Two hearts, two hearts that beat as one. Our lives have just begun. Forever...*”⁽²⁾ Nhận ra Lân đang hát ca khúc *Endless Love* của Lionel Richie, Phượng-Quỳnh nghiêng sang Ngọc-Cầm:

- Tôi nghĩ thầy hát bản này để tặng anh chị đó.

Phượng-Quỳnh nghĩ như vậy vì căn cứ theo tựa của bản nhạc. Nhưng thật lòng, nhân cơ hội hát tặng Thiết và Ngọc-Cầm, Lân cũng muốn kín đáo tỏ bày tâm trạng của chàng cho Phượng-Quỳnh nghe.

Vì không biết nhiều về nhạc ngoại quốc, Ngọc-Cầm không tin lời của Phượng-Quỳnh, nhưng không đáp. Sau khi bản nhạc dứt, giữa tiếng vỗ tay và khua muống vào ly, Thiết lên bục gỗ:

- Dạ thưa Thầy, Ngọc-Cầm và em xin cảm ơn Thầy đã đàn và hát tặng vợ chồng em bản nhạc tuyệt vời và đầy ý nghĩa. Nhưng Thầy đàn và hát hay đến như vậy mà chỉ cho chúng em nghe có một bài thì tội nghiệp chúng em quá. Xin thầy cho nghe thêm một bản nữa. Các bạn Võ-Tánh Nữ Trung-Học, vỗ tay lớn lên.

Lân cầm *micro*, nhìn về phía Phượng-Quỳnh:

- Cảm ơn quý vị và những người học trò cũ của tôi. Sau đây tôi xin trình bày một tình ca của Kenny Rogers, tựa đề *Lady*, để riêng tặng một người.

Lân vừa dứt lời, tiếng vỗ tay và khua muống lại vang lên. Lân để *micro* lên phía trên *piano* rồi sửa lại thế ngồi. Lân dang đôi tay, những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên phím đàn. Rồi Lân bắt đầu hát: “*Lady...*” Vừa để hết tâm tư của mình vào giọng ca Lân vừa nghĩ rằng chàng sẽ tìm mọi cơ hội và hoàn cảnh để chinh phục Phượng-Quỳnh trong chuyến viếng thăm này.

Riêng Phượng-Quỳnh, lúc này nàng mới hiểu ý nghĩa hai tiếng “được rồi” mà Lân đã nói lúc nãy. Trong khi lắng nghe Lân đàn và hát, Phượng-Quỳnh cảm thấy lâng lâng, bồi hồi. Giữa lúc Phượng-Quỳnh đang cố lắng nghe từng lời ca, từng *note* nhạc thì Ngọc-Cầm khoè tay Phượng-Quỳnh, nói nhỏ:

- Chị Phượng-Quỳnh, tôi nghĩ thầy Lân muốn “đóng đô” ở thành phố này.

- Tại sao chị lại nghĩ như vậy?

Ngọc-Cầm muốn tiết lộ những điều Lân đã tâm sự với Thiết cho Phượng-Quỳnh nghe; nhưng nghĩ lại, Ngọc-Cầm ngại bị Thiết trách nên chỉ đáp:

- Để rồi chị xem.

- Thầy Lân là một người rất kín đáo, rất khó nhận biết.

- Thầy nói chuyện với anh Thiết rất nhiều. Thật ra, cũng vì Thầy sang mà chúng tôi mới tổ chức rình rang để Thầy vui.

- Để Thầy vui và cũng để Thầy trở tài.

- Thầy trở tài để chinh phục ...

Ngọc-Cầm chưa nói hết câu đã nghe tiếng của Thiết:

- Em đi với anh ra đón anh chị Giao. Anh chị ấy đến rồi.

Vì bận đùa với Ngọc-Cầm, Phượng-Quỳnh không nghe được Lân hát đoạn đầu. Sau khi Thiết và Ngọc-Cầm rời bàn, Phượng-Quỳnh lắng nghe. Giọng của Lân không khàn khàn một cách đặc biệt như của Kenny Rogers và cũng không trong và cao vút như giọng Tenor của Luciano Pavarotti, nhưng ấm và truyền cảm vô cùng. Nhìn đôi tay của Lân lướt trên phím *piano* Phượng-Quỳnh tưởng như cánh phượng hoàng đang chao lượn trong không gian tràn ngập âm thanh huyền diệu. Phượng-Quỳnh nghe rất rõ, ở phân đoạn thứ ba:

*“ . . . Lady, for so many years I thought I'd never find you.
You have come into my life and made me whole.
Forever let me wake to see you each and every morning.
Let me hear you whisper softly in my ear.
In my eyes I see no one else but you.
There's no other love like our love.
And yes, oh yes, I'll always want you near me.
I've waited for you so long...
Lady, your love's the only love I need.
Anh beside me is where I want you to be...”*

Phượng-Quỳnh xúc động đến nghẹn ngào. Thiết trở lại bàn, yêu cầu:

- Chị Phượng-Quỳnh, chị lên “làm” một bài đáp lễ thầy Lâm, nha.

Phượng-Quỳnh giả vờ không hiểu:

- Thầy Lâm tặng người nào thì bảo người đó đáp lễ chứ tại sao bắt tui?
Thiết cười khi nghe Phượng-Quỳnh dùng chữ “tui”, một đại danh từ rất dễ thương của “dân” Nhatrang. Thiết cũng nói giọng thân mật như những này cùng học với Phượng-Quỳnh:

- Thôi, đừng vờ nữa... “bà”! Ngày xưa cả trường ai lại không biết Thầy ngầm để ý “bà”. Bây giờ Thầy sang đây cũng vì “bà” đó. Chính Thầy nói với tôi. “Lên” đi.

Phượng-Quỳnh chưa kịp đáp, chợt nghe một đoạn nhạc vui từ điện thoại cầm tay của nàng phát ra. Phượng-Quỳnh ra dấu xin lỗi Thiết rồi bước vội ra xa: “Allo.” Đầu giây bên kia là người con trai của Phượng-Quỳnh. Cậu con thông báo cho Phượng-Quỳnh biết Danh bị tai nạn lưu thông, hiện đang trong tình trạng hôn mê.

* *
*

Vừa lái xe Lâm vừa hỏi Phượng-Quỳnh:

- Các cháu khác đến ngay chứ?

- Dạ. Nhưng các cháu ở xa, cách đây cả 40 đến 45 phút.

- Hãy bình tĩnh và cầu nguyện.

Phượng-Quỳnh “dạ” nho nhỏ.

Từ bãi đậu xe đi bộ vào phòng cấp cứu, thấy chiếc xe hồng thập tự chớp đèn từ xa, chạy về hướng bệnh viện, Phượng-Quỳnh chợt nhớ những lần Danh bị thương. Khi nào bị thương nặng Danh được trực thăng đưa thẳng vào quân-y-viện, Phượng-Quỳnh vào thăm nuôi; nhiều khi bị thương nhẹ, Danh được đưa về hậu cứ rồi xe cứu thương mới hú còi, đưa chàng vào bệnh viện.

Những lần đó, dù xe đã chạy, Danh vẫn cố gọi lớn “*Quỳnh ơi! Quỳnh*” và nàng vừa chạy bộ theo xe hồng thập tự vừa khóc. Chú tài xế thấy tội nghiệp nên dừng lại, cho nàng lên xe luôn. Đến quân-y-viện, thấy vết thương của Danh do chiến trận gây nên Phượng-Quỳnh thương chòng quá và dặn lòng là sẽ tha thứ và quên hết mọi tội lỗi của Danh. Nhưng sau đó, mấy ngày phép dưỡng thương, thay vì Danh ở nhà với Phượng-Quỳnh và các con thì Danh lại nói dối với nàng, bảo đơn vị cần chàng, chàng phải đi trình diện sớm. Về sau Phượng-Quỳnh mới biết Danh dùng những ngày phép dưỡng thương để vui thú với những người đàn bà khác.

Ngày đó cũng như bây giờ, không biết bao nhiêu lần Phượng-Quỳnh tự hỏi nàng có khuyết điểm gì tệ hại đến độ lúc nào Danh cũng manh tâm lừa dối nàng để san sẻ tình yêu cho người khác? Suy nghĩ mãi, Phượng-Quỳnh tự hiểu, nàng không phải là người đàn bà hoàn toàn; nhưng nàng cũng không tìm ra khuyết điểm tệ hại nào của nàng cả. Và Phượng-Quỳnh cũng không hiểu tại sao Danh rộng lượng và rất tốt bụng với tất cả mọi người - nhất là những người giàu, sang, có chức phận - nhưng đối với Phượng-Quỳnh, Danh lại tăn măn, tỉ mỉ, ganh tỵ, lừa dối, gian manh, thâm độc còn hơn một bà mẹ ghê?

Suy nghĩ cạn nguồn, Phượng-Quỳnh mới nghiệm ra rằng Danh chỉ là một người đàn ông hoàn toàn thiếu tự tin, nhưng lại rất tự cao một cách láo xược, lúc nào cũng muốn mọi người phải chú ý đến chàng; vì vậy, Danh phải thực hiện những điều quái dị mà người khác ít dám làm, để thu hút sự chú ý của mọi người. Suy nghĩ xa hơn tý nữa, Phượng-Quỳnh nhận ra Danh cưới nàng về làm vợ chỉ để thỏa mãn bản tính thích chinh phục - vì ngày đó Danh biết Phượng-Quỳnh được nhiều thanh niên trí thức, có địa vị theo đuổi - chứ Danh không hề yêu nàng như nàng tưởng. Điều này khiến Phượng-Quỳnh đau khổ nhiều hơn là bị Danh ruồng rẫy, phụ phàng!

Nhiều khi Phượng-Quỳnh tự hỏi nàng yêu Danh ở những điểm nào? Suy nghĩ mãi Phượng-Quỳnh cũng vẫn không tìm ra, nàng đành cười buồn, thầm nghĩ, nếu yêu mà phân tích được tại sao mình yêu thì đó không phải là tình yêu mà là sự chọn lựa. Và nếu đã chọn lựa thì không bao giờ nàng chọn Danh. Danh hiểu như vậy cho nên lúc nào Danh cũng cố tình phô trương những điều không thật để Phượng-Quỳnh và mọi người nhầm, tưởng rằng Danh hơn người! Phượng-Quỳnh nghĩ, dường như Danh chỉ ân cần và tỏ ra âu yếm nàng vào những lúc Danh cần tiền; Danh cần nàng giúp chàng thoát khỏi sự điều tra của an ninh quân đội, về tội nhận hối lộ; và sau hết là những khi Danh cần giải tỏa sinh lý, khi các cô bồ đã lia xa Danh, vì chàng không

còn khả năng cung phụng tài chánh cho họ nữa! Đôi khi Phượng-Quỳnh cũng tự hỏi tại sao Danh không đi luôn mà lại trở về với mẹ con nàng? Phải chăng Danh đã hiểu được rằng chỉ có Phượng-Quỳnh mới là người đàn bà yêu và lấy chàng không phải vì tiền, tài và danh vọng – những điều này quá thật Danh không hề có khi Danh đến với nàng!

Đôi khi Phượng-Quỳnh thăm oán hận Danh, không phải vì Danh tệ bạc với nàng, mà vì Danh đã giết chết mối tình đầu thánh thiện của nàng dành cho chàng.

Riêng Danh, ngày đó, thấy Phượng-Quỳnh hiền lành, nết na, lại được nuôi dạy trong một gia đình lễ giáo, nghiêm minh, Danh nghĩ rằng chàng cần một người vợ như nàng để trông coi gia đình, dạy dỗ con cái cho chàng được rảnh rang thực hiện những thú vui riêng. Sau khi thành hôn, Danh đã áp dụng mọi phương cách để giữ Phượng-Quỳnh ở cương vị một người đàn bà nội trợ - mà thôi! Phượng-Quỳnh không chấp nhận, nhưng không biết phải phản đối bằng cách nào trước thái độ vũ phu và những lời thâm độc, hạ cấp của Danh!

* *
*

Không biết bao nhiêu ngày qua, mỗi khi ghé đón Phượng-Quỳnh vào thăm Danh, trong phòng hồi sinh, Lân rất e dè, không giám hé lộ cử chỉ hay lời nói có tính cách chinh phục. Vào phòng, Lân thường cầm tay Danh, nghĩ về những kỷ niệm thời thơ ấu giữa chàng và Danh. Những lúc đó, thật tình Lân thương “thằng” bạn xưa quá đỗi, chỉ thầm cầu nguyện cho Danh qua được cơn tai biến. Lân khuyên Phượng-Quỳnh nên thân mật “chuyện trò” với Danh, hy vọng Danh hồi tỉnh nhanh hơn. Phượng-Quỳnh chỉ “dạ”, rồi thôi.

Lý do Phượng-Quỳnh có vẻ thờ ơ vì nàng nghĩ, nếu kể lại những kỷ niệm thời Danh và nàng yêu nhau, nàng không thể làm được; vì những gì ngày đó Danh nói với nàng, thề ước với nàng đều trở thành không thật. Nếu kể về thời gian Danh, nàng và các con chung sống với nhau nàng cũng không có gì tốt đẹp để kể. Nhìn Danh bất động, Phượng-Quỳnh không còn chút oán hận, cay đắng nào trong lòng. Nàng thậm mong Danh qua được cơn hiểm nghèo. Nhưng nếu bảo Phượng-Quỳnh thân mật cầm tay Danh, nàng không thể làm được, vì mặc cảm bị Danh đánh đập và lường gạt lúc nào cũng ám ảnh nàng.

Sau khi Danh thoát khỏi tình trạng hiểm nghèo và được chuyển ra phòng điều trị bình thường, mối tình cảm phức tạp trong lòng Phượng-Quỳnh cũng không hề thay đổi. Những khi vào thăm Danh, nếu không có các con, Phượng-Quỳnh chỉ ngồi ủ rũ, mắt lơ đãng nhìn ra khung cửa sổ hoặc nàng sắp xếp những bình hoa do bạn bè đem đến tặng Danh.

Riêng Danh, sau một giấc ngủ quá dài, tưởng không thể nào có thể thức giấc được, Danh từ từ hồi tỉnh. Vừa hé hé mắt, thấy quanh chàng đầy hoa tươi, Danh tưởng chàng đã chết, sợ quá, cố thét lên, nhưng tiếng nói chỉ thều thào: “*Quỳnh! Quỳnh ơi, Quỳnh!*” Nghe tiếng Danh, Lân mừng rỡ:

- Phượng-Quỳnh, Danh tỉnh rồi. Danh tỉnh rồi, Quỳnh ơi!

Phượng-Quỳnh bước vội đến bên giường. Danh lại lịm vào giấc ngủ, vì thuốc an thần. Lân đưa tay Danh về phía Phượng-Quỳnh:

- Tay Danh mềm, ấm và cử động được rồi, sờ xem.

Phượng-Quỳnh hơi né người tránh xa, lắc đầu. Lân nghiêm nét mặt, nhìn nàng như ngày xưa chàng nhìn cô học trò không thuộc bài:

- Phượng-Quỳnh! Lại đây!

Phượng-Quỳnh rón rén bước đến gần:

- Dạ, thưa Thầy.

- Phượng-Quỳnh có thể xem Danh như một người bạn không?

Phượng-Quỳnh im lặng, không thể trả lời.

Lân chỉ nghe Thiết kể rằng Phượng-Quỳnh ly dị Danh vì Danh về Việt-Nam lãng nhãng. Vậy thôi. Do đó, không thể nào Lân hiểu được sự tội tệ mà Danh đã dành cho Phượng-Quỳnh trong suốt mấy mươi năm qua. Vì không hiểu, cho nên Lân tự hỏi, tại sao tâm hồn Phượng-Quỳnh khô rỗng đến như vậy? Tại sao một người có tâm hồn nghệ sĩ như Phượng-Quỳnh lại là người cố chấp, hẹp hòi và tàn nhẫn đến như vậy? Lân tiếp:

- Hãy quên hết đi, Phượng-Quỳnh. Hiện tại Danh chỉ là một người bệnh đáng thương. Đến đây, cầm tay Danh, đi.

Phượng-Quỳnh bật khóc. Dưới mắt mọi người, vì những lời thêu dệt và bịa đặt của Danh, Phượng-Quỳnh là người đàn bà đáng trách. Và giờ đây, trước mặt Lân, Phượng-Quỳnh cũng chỉ là người đàn bà cố chấp, hẹp hòi, không có lòng nhân. Nhưng không ai hiểu được rằng chính Danh là người đã vắt cạn kiệt nguồn yêu thương cũng như sự chịu đựng trong lòng nàng!

Không thể nào hiểu được tâm trạng của Phượng-Quỳnh, Lân im lặng, để yên cho nàng khóc.

Khi các con của Phượng-Quỳnh bước vào, thấy nàng khóc, các con tưởng bệnh tình của Danh trở nặng, vội đến bên Danh với nét mặt lo âu. Lân trấn an:

- Ba của các cháu thức giấc được một tý rồi ngủ lại.

Người con lớn hỏi:

- Dạ. Nhưng tại sao bác biết Ba của cháu thức giấc?

- Ba cháu gọi tên Mẹ cháu.

Lúc này Phượng-Quỳnh mới biết Danh đã gọi tên nàng. Phượng-Quỳnh than thầm, tại sao Danh cứ gọi tên nàng vào những lúc khốn cùng, những lúc nàng không thể đành đoạn quay lưng, bỏ mặc chàng? Rồi Phượng-Quỳnh chợt nhớ, ngày xưa, không biết bao nhiêu lần nàng đã gọi tên Danh trong nước mắt, níu kéo, năn nỉ Danh hãy ở nhà một đêm, vì con bệnh; nhưng Danh gạc phăng Phượng-Quỳnh ra: *“Con bệnh thì con bệnh chớ, để ra thì lo lấy, tui đâu phải đầy tớ của cô mà ở nhà lo cho con. Tránh ra cho tui đi không thôi tui động cho thì đừng có than!”* Bây giờ, trong hoàn cảnh này, Phượng-Quỳnh có gạc phăng Danh ra như ngày xưa Danh đã gạc phăng nàng ra hay không? Nàng lại khóc. Nàng không biết phải ứng xử như thế nào, vì nàng rất sợ phạm tội.

Lân nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Phượng-Quỳnh với ánh nhìn khó hiểu. Làm thế nào Lân có thể hiểu được rằng, những giọt nước mắt của Phượng-Quỳnh hôm nay không giống như những dòng nước mắt yêu thương mà ngày trước nàng vừa khóc vừa chạy bộ theo xe cứu thương, trong khi Danh nằm trong xe! Và sự xót thương của nàng dành cho Danh trong thời gian này chỉ là sự xót thương giữa con người đối với con người chứ không

phải tình thương yêu trọn vẹn của người vợ dành cho người chồng như những lần nàng thăm nuôi Danh trong quân y viện. Vì Lân không hiểu được bề trái của người bạn xưa, cho nên Lân hiểu lầm, nghĩ rằng Phượng-Quỳnh là một người quá sắt đá.

Dường như Phượng-Quỳnh “đọc” được ý nghĩ của Lân cho nên nàng tủi thân, nhưng không biết phải tự biện như thế nào, đành khóc thôi!

Tâm trạng của Phượng-Quỳnh là như vậy. Nhưng thấy nàng khóc hoài, Lân và các con lại nghĩ nàng còn yêu thương Danh nhiều lắm. Các con ái ngại, đến ôm vai, an ủi Phượng-Quỳnh trong khi Lân ngồi bất động, thở dài!

Người con lớn của Phượng-Quỳnh nhìn Lân như thăm hiểu tâm trạng của chàng. Lân tránh ánh nhìn đó. Thật lòng Lân ước mong được đi nốt đoạn cuối cuộc đời với Phượng-Quỳnh; nhưng đồng thời Lân lại ngại, không muốn du Phượng-Quỳnh vào hoàn cảnh không lối thoát.

Suốt thời gian Danh nằm bệnh viện, các con của Phượng-Quỳnh nhận rõ được sự ân cần, sự khẩn khít mà Lân đã dành cho Phượng-Quỳnh. Các con thăm vui, vì nghĩ rằng thời gian còn lại của cuộc đời, Phượng-Quỳnh sẽ hạnh phúc bên Lân. Nhưng hôm nay thấy thái độ của Phượng-Quỳnh, các con đều không thể hiểu được, chỉ biết nhìn nhau.

Trong khi mọi người im lặng, Danh lại thều thào: “*Quỳnh ơi! Quỳnh.*” Mọi người vui mừng bao quanh giường bệnh. Các con nhao nhao:

- Ba! Ba tỉnh rồi.

Danh từ từ mở mắt. Danh nhận ra Phượng-Quỳnh và các con nhưng chàng không nói được.

Lân cảm thấy chàng là một nhân vật thừa thãi trong hoàn cảnh này nên Lân cũng không nói được.

Riêng Phượng-Quỳnh, nàng mừng vì Danh thoát chết, nhưng đồng thời nàng cũng lo âu, không hiểu rồi đây các con có dùng tình cảm buộc nàng chấp nhận Danh trở lại hay không? Suốt mấy mươi năm qua Phượng-Quỳnh chịu đựng sự hành hạ của Danh, cả tinh thần lẫn thể chất, chỉ vì các con; nay, với chặng cuối của cuộc đời, Phượng-Quỳnh có dám chọn Lân để các con xa lánh nàng hay không?

Với tâm trạng rối bời, như bức tranh của Jackson Pollock, Phượng-Quỳnh lặng lẽ đến bên cửa sổ, nhìn mong ra khung trời rực nắng của một buổi trưa mùa Hạ. Phượng-Quỳnh thầm trách sự im lặng “cay nghiệt” của Lân. Nàng nghĩ, ngày xưa, Lân giấu kín mỗi tình cảm, nàng có thể hiểu được. Nhưng, kể từ khi liên lạc lại được với nàng, tại sao Lân chỉ biểu lộ tình cảm một cách tế nhị, kín đáo chứ chàng vẫn không một lời nói yêu thương? Tại sao nàng lại “roi” từ một người đàn ông luôn luôn tán tỉnh vợ người không biết ngược miệng đến một người đàn ông yêu ngập lòng mà không dám nói ra! Nhưng nếu Lân nói với nàng rằng Lân yêu nàng thì nàng có thể mạnh dạn dứt khoát tình cảm với Danh, trong tình cảnh này, để vui sống hạnh phúc với Lân hay không? Phượng-Quỳnh tự hỏi lòng và không thể tự trả lời.

Trong khi Phượng-Quỳnh chưa thể phân tích tình cảm của nàng được thì nàng nhận ra sự im lặng rất khác lạ. Quay người nhìn lại giường bệnh, Phượng-Quỳnh thấy Danh đã lịm vào giấc ngủ và các con ngò yên, nhìn nàng với ánh nhìn ái ngại. Nhận ra sự vắng mặt của Lân, nàng hỏi:

- Bác Lân đâu rồi, con?

- Dạ, bác gửi lời chào Má, bác đi về.

Phượng-Quỳnh ngạc nhiên:

- Bác về nhà bác Thiết hay là về Canada?

- Dạ, bác về Canada.

Phượng-Quỳnh hoảng hốt, nhìn ra cửa:

- Bác đi bao lâu rồi, con?

- Dạ, chỉ khoảng năm phút thôi.

Phượng-Quỳnh vội bước ra cửa, muốn đi tìm Lân, nhưng rồi nàng dừng lại, bước nhanh đến bên cửa sổ.

Trong bãi đậu xe thênh thang, Phượng-Quỳnh nhận ra dáng Lân đơn độc khi ẩn khi hiện giữa hai hàng cây sồi. Phượng-Quỳnh lại dợm người quay ra

cửa, muốn đuổi theo Lân; nhưng, khi thấy ánh mắt của các con, nàng khựng lại, quay nhanh ra cửa sổ như muốn tránh ánh mắt của các con.

Nhìn Lân lầm lũi bước đi, Phượng-Quỳnh bậm môi để nước mắt khỏi tuôn tràn; nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi. Phượng-Quỳnh úp mặt vào lòng bàn tay, cong người xuống như nỗi đau quá to lớn, nàng không kham nổi. Nhưng rồi, vì sợ sẽ không thấy nhân dáng Lân được nữa, Phượng-Quỳnh lại ngẩng lên, nhìn theo chàng.

Lân vẫn cúi đầu, bước nhanh.

Nhìn dáng Lân xa dần, Phượng-Quỳnh tưởng như Lân đang đi vào thế giới của riêng chàng; nơi đó chỉ dành cho những mối tình cao cả hơn, thanh khiết hơn và chân thật hơn những cuộc tình si trong thế giới đầy lừa đảo này!

DIỆP-MỸ-LINH

1.-Longer của Dan Fogelberg..

2.-Ngày Nào Một Giấc Mơ của Ngọc-Bích.

3.- Nguyên bản trong Nỗi Buồn Ngày Tháng Cũ của Trần-Nhất-Hoan: *“Diệp, con ông Ngừ, ở Nhatrang. Diệp có nụ cười rất đậm và cái cảm chế đoi.*

4 và 5.-Can't help falling in love của Elvis Presley.